

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΙ

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ

(Ιταλικό Διήγημα)

ΑΙ, ναι, πηγαίνετε στον κήπο να πάρετε λίγο αέρα... Είπε τόσο άσχημα σήμερα!...

Αλήθεια, Άνδρέα; φώναξε η γυναίκα του άρρωστου, η Τζούλια, άκουμπώντας το χέρι της στον ώμο του κοινωνάου της που στεκόταν κοντά της.

Ο Άνδρέας, ένας άσχημος νέος, εξισοπέντε χρόνων, όλοξανθος, λεπτός και ντυμένος πάντα με μεγάλη κομψότητα, δεν είπε τίποτα. Χαμογέλασε μόνο με καλοσύνη και κούνησε με συμπόνια τον άρρωστο αδελφό του...

— Δεν θέλω να θυσιάζετε για μένα, τους είπε πάλι εκείνος, θάαρρωστήστε κι εσείς... Άνδρέα, πες κι' εσύ της Τζούλιας να κατέβη λιγάκι μαζί μου στον κήπο...

— Ακού το θέλεις λοιπόν, πάμε, Τζούλια, είπε ο Άνδρέας στην άσχημη γυναίκα του άρρωστου αδελφού του.

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε... Άν χρειαστώ τίποτα, έχω εδω κοντά μου το κοριτσάκι και θα φωνάξω την υπηρέτρια, ξανάτε ο άρρωστος.

Η Τζούλια κι' ο Άνδρέας βγήκαν ασιπηροί από το δωμάτιο, κατέβηκαν τη σκάλα που βγαζε στο χώλ κι' έφτασαν μπροστά στο μικρό αντιβιαίο που βρισκόταν εκεί. Η Τζούλια τότε στάθηκε έξω, άνησυχη.

— Φώναξε; Ρώτησε τον Άνδρέα κι' άφωναγράστηκε μια στιγμή.

— Όχι, έτσι σου φάνηκε... Της άπάντησε εκείνος, Μην ανησυχείς, Τζούλια... Δεν φώναξε... Σήμερα είναι καλύτερα... Πολλά πιο καλύτερα από τις άλλες φορές...

Μόλις βγήκαν από τον κήπο, στάθηκαν πάλι και άνάτηνεσαν θαδαί τον καθένο αέρα που ήταν γυιάτος από τις πρώτες άνοιξιακές εϊοδιές. Έπειτα, κατέβηκαν τα τρία σκαλοάτια του περιστεριού και μπήκαν άργά σε μία μικρή δεινροστομία που χανότανε στα πράσινα βλάη του κήπου.

Περπατούσαν ο ένας κοντά στον άλλον, δίχως να μιλοΰν, σαν να σπυλοζόταν ο καθένας το χροφό όνειρό του.

Είχαν κλείσει τώρα πέντε χρόνια από την ήμερα που η Τζούλια παντρεύτηκε τον αδελφό του Άνδρέα κι' είχαν ζήσει κι' οι τρεις τους σχεδόν πάντοτε μαζί σ' εκείνη την γελιστή βιλλίασσα της Ριδήρας.

Ο Παΐλιος, ο άνδρας της Τζούλιας, από την εποχή του πολέμου, από του γάμου άνωτα, ύπαιρξε από τον πύθος του. Ένα θανάτριο χειροβομβίδος του είχε ξεσχίσει τον ένα πνεύμονα... Ήταν όμως πωλλά έρωσιμώμενος με την Τζούλια κι' είχε πιστένει πως, αν την παντρευότανε, θα γινότανε καλά ή τουλάχιστον θα καλύτενε η κατάσταση του, με την ήσυχη κι' εύτυχημένη ζωή που θα έκανε μέσα σ' εκείνη την άσχημη βίλλα με την συντροφιά της Τζούλιας και του μικρότερου αδελφού του, του Άνδρέα...

Πραγματιώως, τα πρώτα χρόνια του γάμου των όλοι ένόμισαν ότι ξανάβηχαν τα νεύατα του Παΐλιου, κι' οι γιατροί με τις συχνές άκτινοσκοπήσεις τους πιστεύηκαν ότι είχε γιατρευτεί πάλι η πληγή του. Έπειτα όμως, και μάλιστα τον τελευταίο καιρό, η ύγεια του Παΐλιου άρχισε να χειροτερεύη, και σε λίγο παρουσιάσε τόσο άνησυχητά συμπτώματα, ώστε οι γιατροί τον ύποχέωσαν να κάθεται άκίνητος σε μία πολυθρόνα, μίπως τυχόν καθόρθωνε έτσι να ξαναγίνη καλά...

Όλες ώστόσο η τρυφερές φροντίδες της Τζούλιας, που είχε θυσιάσει τα καλύτερα χρόνια της κοντά στον άρρωστο άνδρα της, επήγαναν χαμένες, γιατί δεν ύπηρξε πάλι καμιά έλλάδα σωματικής του...

Η άσχημη Τζούλια, Έγειρε το κεφάλι της, μεθυμένη από πόν έρωτα, πάνω στον ώμο του...

μια νέα γυναίκα γεμάτη φλόγα και ύγεια, που άγαπούσε την πολυτέλεια κι' όλες τις χαρές της ζωής, είχε άρρηκτα με σδύουον δια τα γλυκά όνειρα της παιδικής της ηλικίας, κι' έκανε τώρα τη νοσοκόμα, δίχως ποτέ να παραινεθεί για την άδίκη μοίρα της...

Μά κι' ο Άνδρέας είχε άφιερώσει τη ζωή του στην περιποίηση του άρρωστου αδελφού του, δίχως να συλλογίζεται κι' αυτός την άσχημιά της ζωής και τα πωλλά του όνειρα... Έκεινο το άπόγευμα όμως, που περπατούσαν κι' οι δυο, ο ένας κοντά στον άλλον, μέσα στον άπέραντο κήπο της βίλλας, είχαν ξαναγυρίσει πάλι στις νοσταλγίες τους, ξεχνώντας για μια στιγμή τον άρρωστο τους.

Ο κήπος ήταν γεμάτος εϊοδιές. Άνάμεσα στα πυκνά φυλλάματα, η κρυφή πηγάς κούωσαν τα χρυσόβιλινα νερά τους κι' έδδ κι' εκεί, άπάνω στα δένδρα, τα πουλιά χαιροτούσαν το γλυκό έρχομό της άνοιξιας...

Ο Άνδρέας κι' η Τζούλια περπατούσαν με τα μάτια καρφωμένα στις σκιές τους, που καθώς έγευνε ο ήλιος προς τη δύση, τις άπλωνε μπροστά τους παρμιομορφωμένες έτσι, που έμοιαζαν σαν νάσαν άγκυλωσμένοι.

— Γιατί είσαι τόσο μελαγχολικός, τί έχεις; Ρώτησε ξαφνικά η Τζούλια τον Άνδρέα, σαν να ήθελε να διακόμη εκείνη την καταθλιπτική ασιπή τους.

— Εκόντταξα...

— Τι εκόντταξες;

— Τις σκιές μας... Πόσο είναι κομμάδες!... Της άπάντησε ο κοινωνάος της με τα μάτια πάντα καρφωμένα στη γη.

Η Τζούλια δεν είχε τίποτα, μόνο ξανακόντταξε κι' εκείνη τις σκιές τους κι' έπειτα, άσυναίσθητα, άποτραβήθηκε λίγο από κοντά του, σαν να ήθελε ν' άποφύγη ένα πραγματιώ άγκυλωσισια.

Η κίνησή της όμως ασιπή έκανε και τους δυο να γελώσουν...

— Γιατί γελάς; Τόν ρώτησε η Τζούλια, γυρίζοντας το πρόσωπό της από τ' άλλο μέρος.

— Μά κι' εσύ γελάς! Και ξερός γιατί... Κάνανε κι' οι δυο την ίδια σκέψη... άποκρίθηκε ο νέος.

Ο Άνδρέας, για πρώτη φορά στη ζωή του είχε ίδει εκείνο το άπόγευμα την νύη του με άλλα μάτια... Πρόσεξε ότι μισόκλεινε τα βλέφαρά της κάθε τόσο, σαν να ήθελε να κούτταξη μακριά, και δίχως να ξέρη γιατί, έννοωσε την καρδιά του να τρέμη... Έκεινα τα ήγυρά και όλοτόραφα χείλη της, έκεινο το γλυκό και όροσερό πρόσωπό της, έκεινη η θερμή και θωπευτική φωνή της, τον έκαναν να νοιώθη μία παρξένη φλόγα που του έπαιγε τον λαιμό και του έστέγγυνε τα χείλη... Κι' αλήθεια, εκείνη τη στιγμή φοβήθηκε, φοβήθηκε πωλύ για τον έαυτό του...

— Είμαι κομρασμένη, του είπε σε λίγο η Τζούλια κι' έστήριξε το χέρι της στο μπράτσο του. Είμαι τόσο κομρασμένη!...

— Θέλεις να γυρίσωμε;

— Όχι... Άς καθήσωμε λιγάκι σ' εκείνον εκεί τον πάγκο.

Κι' εκάθησαν. Μία άλαφριά πνοή άνέμου περνούσε ανάμεσα στα φύλλα κι' ένα πωθιόσισια σαν την ήχώ ενός μακρινού τραγουδιού.

Ο Άνδρέας πήρε, σαν μέσα σ' όνειρο, το χέρι της Τζούλιας και το χάιδεψε απαλά.

— Καθμένη Τζούλια, της είπε. Πόσο θα είσαι κομρασμένη!...

— Ναι... Έρχονται ασιμίες που νοιώθω ότι είμαι η πιο δυστυχημένη γυναίκα του κόσμου!... Δεν ξέρω γιατί πανέτε τόσο πωλύ η καρδιά μου... Του είπε εκείνη με ραγιμένη φωνή.

Καθώς μιλούσε, μισόκλεινε τα βλέφαρά της, σαν να έννοωσε έναν άγίασμετο πόνο κι' έγευνε προς τα πίσω το κεφάλι της, από ένα γλυκό και άκατανίτητο μούδισισια.

— Είπε ένα μαρπίριο ασιτή η ζωή... Είπε ο Άνδρέας εξακούουθώντας να χαιδέη το χέρι της. Ασιτή η πίκρα, ασιτή η άνωπόρη μοναξιά, έχει σποτώσει κάθε χαρά μέσα στην καρδιά μου... Πόσο θα ύποφρης κι' εσύ, Τζούλια!...

— Κι' όμως είναι τόσο άσχημη η ζωή, έκανε εκείνη με λαχάρα. Γιατί να μην είμαστε κι' έμεις εύτυχημένοι;...

Και σόπασαν πάλι... Η Τζούλια έπειτα σήρωσε τα

Έγειρε το κεφάλι της, μεθυμένη από πόν έρωτα, πάνω στον ώμο του...

